

**Skarga wniesiona w dniu 25 października 2004 r. przez
Trubowest Handel GmbH i Viktora Makarova przeciwko
Radzie Unii Europejskiej i Komisji Wspólnot Europejskich**

(Sprawa T-429/04)

(2005/C 31/47)

(Język postępowania: angielski)

W dniu 25 października 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Trubowest Handel GmbH, Kolonia (Niemcy) i Viktora Makarova, Kolonia (Niemcy), reprezentowanych przez adwokatów Dr K. Adamantopoulou i E. Petritsiego, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Radzie Unii Europejskiej i Komisji Wspólnot Europejskich.

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- zobowiązanie Wspólnoty Europejskiej na podstawie art. 288 ust. 2 Traktatu WE do naprawienia szkody poniesionej w wyniku przyjęcia ostatecznych środków antydumpingowych przewidzianych w rozporządzeniu antydumpingowym, poprzez zasądzenie kwot:
- 118 058,46 EUR na rzecz Trubowest Handel tytułem odszkodowania, wraz z odsetkami za zwłokę w wysokości 8 % w skali rocznej od tej kwoty,
- 397 916,91 EUR (277 939,37 + 63 448,54 + 56 529,00) na rzecz V. Makarova tytułem odszkodowania, wraz z odsetkami za zwłokę w wysokości 8 % w skali rocznej od tej kwoty,
- 128 000,00 EUR na rzecz Trubowest Handel tytułem korzyści utraconych w okresie między rokiem 2000 i 2004, wraz z odsetkami za zwłokę w wysokości 8 % w skali rocznej od tej kwoty lub ewentualnie w wysokości należnej Trubowest tytułem odszkodowania za korzyści utracone w okresie między rokiem 2000 i 2004, która zostanie ustalona w toku postępowania, w drodze umowy między stronami, po wydaniu postanowienia przez Sąd, wraz z odsetkami za zwłokę w wysokości 8 % w skali rocznej od tej kwoty,

— 150 000,00 EUR na rzecz V. Makarova tytułem zadośćuczynienia za doznane krzywdy, wraz z odsetkami za zwłokę w wysokości 8 % w skali rocznej od tej kwoty,

— obciążenie Rady i Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Pierwszy ze skarżących jest importerem rur i przewodów bez szwu do Wspólnoty Europejskiej, podczas gdy drugi ze skarżących jest dyrektorem zarządzającym. Swą skargą dochodzą naprawienia szkody, którą rzekomo ponieśli w następstwie przyjęcia rozporządzenia nr 2320/97⁽¹⁾ nakładającego ostateczne cła antydumpingowe na przywóz niektórych rur i przewodów bez szwu z żelaza lub stali niestopowej pochodzących z Węgier, Polski, Rosji, Republiki Czeskiej, Rumunii i Republiki Słowackiej.

Skarżący podnosi, że w ramach postępowania na podstawie art. 81 WE nałożono karę pieniężną na szereg wspólnotowych producentów rur i przewodów bez szwu⁽²⁾. Według skarżących, jest bardzo prawdopodobne jeśli nie pewne, że sprzeczne z zasadami konkurencji postępowanie producentów rur i przewodów bez szwu miało wpływ na wyniki badania szkody i związku przyczynowego w ramach postępowania antydumpingowego, wobec faktu, że postępowanie w zakresie ochrony konkurencji i postępowanie antydumpingowe pokrywały się w zakresie objętych nimi produktów, uczestniczących w nich spółek i okresów dochodzenia. Skarżący zarzucają, że Komisja jednakże nie uwzględniła sprzecznego z zasadami konkurencji postępowania przy ustalaniu szkody spowodowanej rzekomym przywozem po cenach dumpingowych, jak wymaga tego rozporządzenie nr 384/1996⁽³⁾.

Na powyżej wskazanej podstawie skarżący podnoszą naruszenie rozporządzenia nr 384/1996 oraz obowiązku dobrej administracji i należytej staranności. Twierdzą oni również, że Rada i Komisja przyznały następnie, że niezgodne z zasadami konkurencji zachowanie miało wpływ na dochodzenie antydumpingowe i na mocy rozporządzenia nr 1322/2004⁽⁴⁾ stwierdziły, że dalsze stosowanie środków nałożonych rozporządzeniem nr 2320/1997 nie jest właściwe.

Skarżący argumentują, że gdyby Rada i Komisja nie naruszyły powyższych zasad i zobowiązań, rozporządzenie nr 2320/1997 nigdy nie zostałyby przyjęte a skarżący nie ponieśliby szkody nim wyrządzonej. Skarżący dochodzą wobec tego odszkodowania, które w przypadku pierwszego skarżącego polega na zwrocie zapłaconych przezeń na podstawie rozporządzenia nr 2320/1997 kwot ceł oraz rekompensacie utraconych korzyści. Drugi skarżący dochodzi odszkodowania w zakresie zapłaconych przezeń na podstawie rozporządzenia nr 2320/1997 kwot, zarobku utraconego w wyniku niewypłacenia mu wynagrodzenia z tytułu pełnienia funkcji dyrektora, rzekomo poniesionych kosztów sądowych jak również w zakresie doznanej krzywdy.

- (¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 2320/97 z 17 listopada 1997 r., Dz.U. L 322 z 25.11.1997, str. 1.
- (²) 2003/382/WE Decyzja Komisji z dnia 8 grudnia 1999 r. w sprawie postępowania na podstawie art. 81 Traktatu WE (Sprawa IV/E-1/35.860-B stalowe rury bez szwu)(ogłoszona w dokumencie numer C(1999) 4154), Dz.U. L 140 z 6.6.2003, str. 1.
- (³) Rozporządzenie Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów nie będących członkami Wspólnoty Europejskiej, Dz.U. L 56 z 6.3.1996, str. 1.
- (⁴) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1322/2004 z dnia 16 lipca 2004 r. zmieniające rozporządzenie (WE) Nr 2320/97 w nakładające ostateczne cła antydumpingowe na przywóz niektórych rur i przewodów bez szwu z żelaza lub stali niestopowej pochodzących między innymi z Rosji i Rumunii, Dz.U. L 246 z 20.7.2004, str. 10.

**Skarga wniesiona w dniu 25 października 2004 r. przez
Nomura Principal Investment plc i Nomura International
plc przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich**

(Sprawa T-430/04)

(2005/C 31/48)

(Język postępowania: angielski)

W dniu 25 października 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich została wniesiona przez Nomura Principal Investment plc i Nomura International plc, reprezentowane przez adwokatów C. D. Ehlermanna, F. Louisa, A. Valle-riego, G.A. Gutermutha i C. Duvernoy'a, skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Skarżące wnoszą do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 14 lipca 2004 r. w sprawie pomocy państwa nr sprawy CZ 46/2003 – Republika Czeska (Investiční a poštovní banka, a.s.);
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zaskarżona decyzja została podjęta w ramach procedury ustanowionej w sekcji 3 załącznika IV do Traktatu o przystąpieniu do Unii Europejskiej w sprawie badania przez Komisję środków pomocy państwa, przyjętych przez nowe Państwa Członkowskie przed ich przystąpieniem i notyfikowanych Komisji przez władze tych państw przed 1 maja 2004 r. Zaskarżona decyzja określa środki pomocy, jakich Republika Czeska udzieliła przed akcesją na rzecz czeskiego banku Ceskoslovenska obchodni banka („CSOB”), jako nie „mające zastosowania po przystąpieniu” w rozumieniu sekcji 3 załącznika IV do Traktatu o przystąpieniu i z tego względu nie będące przedmiotem badania Komisji ze względu na materialno-prawną zgodność z unijnymi regulacjami w zakresie pomocy.

Skarżąca podnosi, że powinno nastąpić stwierdzenie nieważności tej decyzji, ponieważ przedmiotowe, czeskie środki pomocy mają zastosowanie po przystąpieniu. Zdaniem skarżącej, zaskarżona decyzja naruszyła sekcję 3 załącznika IV do Traktatu o przystąpieniu, art. 253 WE, art. 88 WE i rozporządzenie 659/1999 (¹) poprzez przyjęcie błędnej definicji „środków mających nadal zastosowanie” po przystąpieniu.

Skarżąca podnosi ponadto, że przyjmując zaskarżoną decyzję Komisja wykroczyła poza swe kompetencje naruszając sekcję 3 załącznika IV do Traktatu o przystąpieniu i art. 88 WE poprzez zredefiniowanie pojęcia „środków mających nadal zastosowanie” w celu uniknięcia badania środka przyjętego przez przystępujące państwo, który pozostałby w zakresie definicji tego pojęcia, uprzednio stosowanej przez Komisję.

Skarżąca podnosi ponadto, że Komisja popełniła błąd co do prawa i naruszyła sekcję 3 załącznika IV do Traktatu o przystąpieniu i art. 88 WE poprzez zaniechanie wszczęcia formalnej procedury dochodzenia pomimo dalszego istnienia otwartych i nierozwiązanych kwestii faktycznych i wielu wątpliwości dotyczących zgodności z prawem notyfikowanych środków. Komisja popełniła również błąd co do prawa poprzez błędne zastosowanie, w przypadku gwarancji ryzyka procesowego i innych żądań wydanych przez czeski Bank Narodowy na rzecz CSOB, swej definicji co do możliwości stosowania po przystąpieniu przedakcesyjnych środków pomocy udzielonych przez Republikę Czeską. Wreszcie, Komisja popełniła błąd zarówno co do prawa jak i co do faktu poprzez brak przeprowadzenia poprawnego dochodzenia w zakresie faktów związanych ze środkami pomocy udzielonymi przez państwo czeskie na rzecz CSOB.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) Nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE, Dz.U. L 83 z 27.3.1999, str. 1.